

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku S. sp. z o.o. z siedzibą w K.
przy uczestnictwie R. W., M. K., S. W., B. W. i Gminy Miejskiej K.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika Gminy Miejskiej
K. kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 7 września 2015 r., oddalając wniosek o zasiedzenie.

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność, przejawiającą się w błędzie subsumpcji, tj. niezastosowaniu art. 172 § 1 k.c. w związku z art. 7 k.c. Wskazał także na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych związanych z uzewnętrznieniem woli posiadania nieruchomości oraz wpływu decyzji administracyjnych na zmianę charakteru posiadania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. mają charakter bezwzględny i samoistny; nie można ich relatywizować, uzależniać ich istnienia od istnienia lub nieistnienia innej przyczyny, poszukiwać między nimi gradacji lub stopnia „ważności”. W tej sytuacji „alternatywna” konstrukcja skargi w zakresie dotyczącym przyczyn kasacyjnych jest wadliwa, zwłaszcza że skarżący wytyka również, iż skarga jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli tak jest i jeżeli oczywistość „jest widoczna już *prima facie*”, to nie może być mowy o istnieniu istotnych zagadnień prawnych, gdyż istotą takiego zagadnienia jest jego niejednoznaczność oraz potrzeba rozstrzygnięcia po dokonaniu szerokich rozważań oraz pogłębionych analiz.

Skarżący nie przekonał Sądu Najwyższego o oczywistej zasadności skargi; jej oczywistość musi wynikać z oczywistych wad zaskarżonego orzeczenia, a nie z ekspresji zarzutów, które zostały zresztą wycelowane głównie w ustalenia faktyczne, co jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne.

To samo dotyczy kwestii określonej jako „istotne zagadnienia prawne”; stanowią one próbę skłonienia Sądu Najwyższego do oceny konkretnych ustaleń, a tym samym do ich podważenia w kierunku korzystnym dla skarżącego.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 393²¹ k.p.c.